

תערוכת אמני עמק יזרעאל ה-III

שבועות 2015 • מרכז קהילתי, תמרת • 17-24.5.2015

אוצרת התערוכה: נורית טל-טנא | הפקה: דוד הירש david@go2print.co.il

”... ים הדגן מתנועע, שיר העדר מצלצל, זוהי ארצי ושדותיה, זהו עמק יזרעאל. תבורך ארצי ותהולל, מבית אלפא עד נהלל. מה, מה לילה מליל, דממה ביזרעאל נומה עמק, ארץ תפארת, אנו לך משמרת.”

(מילים: נתן אלתרמן - שיר העמק)

אנו שמחים להציג בפניכם, את קטלוג תערוכת “אמני עמק יזרעאל”, התערוכה מתקיימת זו השנה השלישית, בשבועות בישוב תמרת, במסגרת פסטיבל “חלב ודבש” של המועצה האזורית עמק יזרעאל.

אוצרת התערוכה: נורית טל-טנא
יזם ומפיק התערוכה: דוד הירש

גם השנה אנו מארחים את חברי כפר תקוה, מקום לאנשים מיוחדים

אמני כפר התקוה - תושבי “כפר תקוה” אשר הוקם בשנת 1964 על גבעות זייד שבעמק יזרעאל, הינם בעלי נכות וקשיי ההסתגלות ברמות שונות. ביניהם יוצרים שניתן לכנותם: אמני “ארט ברוט”- יצירתם הייחודית הינה ציור אינטואיטיבי, כזה היוצא מכלל שליטה ותכנון. ציור סוער, נאיבי וצבעוני, חופשי, “טהור” ומחוספס, המהווה שחרור רגשי. יצירותיהם עשויות לאזכר את ציירי “אמנות האאוטסיידר”, אליו השתייכו אמנים שונים ביניהם: פול קליי, ג'וליאן שנאבל.

ז'אן דובופה כתב ב 1959: “ארט ברוט מצוי בקוטב ההפוך למחנה הידע, העבודות הן בבחינת קולו של האיש הפשוט ולא של התיאורטיקן המומחה. פעולת היצירה נובעת מתוכן בצורתה הטהורה ביותר, והיא מבטאת כושר המצאה בלתי מרוסן, אקסטאזה של שיכרון, חירות מוחלטת”. בתערוכה מוצג מקבץ של ציורים נבחרים של אמני הכפר.

אברהם פורת, (קיבוץ מזרע)

מציג את גמל שלמה ניצב על שיש. "השלמות היא הטבע, אותו אני משתדל להציג בצילומי כפי שהוא, ללא תוספות ועיבודים. אני מצלם בעיקר את הטבע שסביבי - בעמק. שירו של קוואפיס - הדרך לאיתקה מתאר בצורה הנאמנה ביותר את דרכי בחיים.

הדרך לאיתקה
תרגום: יורם כרונבסקי
"וְכָל הַזֶּמַן חָשַׁב עַל
אֵיתָקָה
כִּי יַעֲדָהּ הוּא לְהַנִּיחַ
נֶשְׁמָה.
אֶךְ אֵל לֹד לְהַחֲלִישׁ אֶת
מִסְעָדָהּ
מִזֶּמֶן שֶׁיִּקְלָשֶׁה נְשָׁמָה
רַבּוֹת.
נִשְׁתַּנֵּי עַל הָאֵי שְׁלֹד
זָמַן
טָשִׁיר בְּכָל מַה שֶׁרַכְשֶׁת
בְּדֶרֶךְ.
אֵל תִּצְפֶּה נְשִׁאֵיתָקָה
תַּעֲנִיק לֹד עֲשֶׂר.
אֵיתָקָה הַעֲנִיקָה לֹד
מִסֵּעַ יִפְה
אֶלְמָלָא הִיא לֹא הִיִּית
כָּלֹל יוֹצֵא לְדֶרֶךְ.
יֹתֵר מִזֶּה הִיא לֹא חוֹכֵל
לְחַת..."

אברהם סדירנס, (קיבוץ גזית)

מציג ציורים תחת הכותרת "כי האדם עץ השדה" (דברים פרק כ' פסוק י"ט) בטכניקה של אקריליק תעשייתי על נייר. "לדבריו: "במהלך השנים שחלפו מאז הגעתי לארץ ישראל, אני מרגיש שהטבע תופס מקום יותר ויותר משמעותי עבורי כאמן. בעבר ציירתי יותר דמויות אדם, וכיום מקור ההשראה העיקרי

אופיר בגון, (קיבוץ יפעת)

מצייר את נפיו העמק מתוך התבוננות ישירה בנוף. בצוירו הוא מעניק תשומת לב לדיאלוג מוקפד ומרשים בין יופיו של הטבע לתוצרים הטכנולוגיים מעשי ידי אדם. בתערוכה הנוכחית הוא מציג את "רכבת העמק המתחדשת" ציור בשמן על בד.

אורלי יוספזון חלמיש, (מושב היוגב)

מציגה את "דרך נוף" ציור בטכניקה מעורבת, בהשראת הנוף החולף במעבר ממשמר העמק לגלעד. אורלי בוגרת ה'מדרשה לאמנות - בית ברל', יוצרת בתחום הציור ורקמה אומנותית. עוסקת בהדרכה, והדרכת אומנות לאנשים בעלי צרכים מיוחדים.

איילת בר, (שימשית)

מעניקה פרשנות בסגנון ערבסקי ל"שבעת המינים" בציור רב צבע, שציור בצבעי אוברגלייז על גבי אריחי קרמיקה. לצד שבעת המינים מוצג גם טווס הדוד. איילת בוגרת 'האקדמיה לעיצוב וצ"ו, חיפה'.

איתי בר יוסף, (שימשית)

"שיטה מלבינה, תל שמרון" - זו הכותרת לעבודה המורכבת, שצולמה על ידי איתי בצומת נהלל. תצלום קולאז' המאכלס 36 תצלומים נפרדים, שצולמו מנקודה מסוימת, המרכיבים יחדיו את סך התצלום השלם. "שינתי והאופקית תוך יצירת חפיפה בין

איריס דגן, (אלון הגליל)

"מתוך התבוננות ביופי הנגלה בטבע סביב, אני יוצאת למסע אל המסתורין שבו. השמש המרצד בפרחי השקד, כתמי אור בין בדי האקליפטוס המשתקפים בברכת המים, והיופי הרומנטי המלכותי של הוורד באגרטל. אני מבקשת לגעת בפליאה, לחוש בסוד" - (איריס).

ברונו זרכיב, (קיבוץ גניגר)

במקצועו חוקר זירה בזיהוי פלילי, במשטרת ישראל. ובזמנו הפנוי עוסק בחקירות מסוג אחר. באמצעות המצלמה הוא חוקר את מראות הטבע. "העמק, מקום נפלא לצילומי מאקרו של חרקים. אחת האהבות הגדולות שלי לצאת בשעות הבוקר המוקדמות, בטרם עולה השמש, ולתפוס את החרקים נמים את שנת הלילה ומקיצים עם הזריחה..." (ברונו)

כמו איחור
אלי שמיר

אָקטאָן וואָס לײַד מ׳פֿאַר יוֹהאַנעס, מוֹשֵׁב עוֹבְדִים בֵּימֶק יוֹרְעָאָל, רִיכָרד קאַיפֿמן תּוֹכֵן אֶת הַכֶּפֶר בַּצִּיָּר הָאוֹת ויֵד עַל שֵׁם יוֹהַנֶּס חֲנוּךְ, שְׂאֵלֵהי אֶת אֶלֶיֶה עֲמִיצֵר מִתְּכַסֵּי הַכֶּפֶר, שֶׁהָיָה כ־1928, שָׁנָה לְאַחֵר הַקִּמְחָה, הָאֵם לֹא חֲשָׁבָהּ שֶׁהָאוֹת ויֵד הָיָה הָאוֹת הָרִאשׁוֹנָה בָּשֵׁם הַמִּקְרָשׁ וְגַם בְּקִצֹּר שֵׁמוֹ וְגַם הָאוֹת הָרִאשׁוֹנָה שֶׁל יוֹהָדִי? עַל דַּעֲיָה זֶה לֹא עָלָה, עֲנָה אֶלֶיֶה; וְלֹא שְׂמַעֲיָה עַל כֹּף מֵאַחֲרֵים, אֲבָל לִפִּי מִטֵּב הַכֶּרֶתִי לְאֶלֶיֶהִים אִין כָּל חֵלֶק בְּכֶפֶר יוֹהַנֶּס.

אָקטאָן הָלַב בְּדִרְכּוֹ אֶל הַיַּעַר בְּדִרְכּוֹ הַעֲפֵר פּוֹאֲכָה מְשֻׁמֶר הַעֲמָק, מִמֶּשֶׁל לֵיד מִצְבַּת הַטֵּס הוּא כִּנֵּשׁ אֶת עֲדָנָה מִתְדַרְרָה, שְׂעוֹכֶדֶת בְּמִשְׁמָרוֹת לִלְיָה בְּשִׁכְר מִיִּמָּם בְּחַעֲשִׁיאוֹת מְשֻׁמֶר הַעֲמָק, הַטֵּס שְׂלוֹם רָקִיר עֵבֶר אֶת מְהִירוֹת הַקּוֹל בְּמִטּוֹס בְּכִנָּה, הוּא הַצִּלִּים הַרְבֵּה יוֹתֵר מִפִּאֲחוֹן שֶׁנִּגְשֵׁל בְּהוֹכֶלֶת מִרְכָּבוֹ שֶׁל הָלִיוֹס וּמֵאִיקָרוֹס שֶׁנִּסָּה לְהִגִּיעַ אֶל הַשָּׁמַיִם עֲצֻמָּה, שְׁנֵי הָאַחֲרוֹנִים צָנְחוּ אֶל הַיָּם, אִיקָרוֹס אֶל הָיָם הַיָּסוֹן וְאַפִּאֲחוֹן אֶל הַיָּם, שְׂלוֹם רָקִיר הַתֵּי־סֶק עַל הָרִבֵּים הַשְּׂחָרְיִים.

אלי שמיר, (כפר יהושע)

המכונה כ"צייר-עמק-זרעאל, דוברו של העמק במחוזותיה של האמנות". מציג את הציור "כמו באירופה" - פריים מתוך יער רמות מנשה בשמן על הבד, בו נראים העצים לצד נחל גחל. קק"ל החלה בנטיעת יערות המחט והעצים רחבי העלים, בשלהי שנות ה-20 של המאה ה-20. באמצעות מייסדי קיבוץ משמר העמק. חזונו של המייסדים

לִפִּאֲחוֹן חִכּוֹ הַיִּמְסוֹת וְאַמָּצוֹ אוֹתוֹ אֶל הַטֵּס בְּחִמְלָה, הַיִּמְסוֹת שֶׁל הַקִּישוֹן לֹא שְׂמַעֲיָה אֶת עֲדָנָה שֶׁל רָקִיר בְּשִׁכְר מִיִּמָּם, וְצָנַח עַל הָאֲדָמָה בְּדָמָה מְחֻלָּטָה זַעֲקוֹתוֹ הָיָה אֲחֵרִין, נוֹאֲשֵׁת בְּגֵל הַחֵלֶם, עֲדָנָה אִינְיָה קִנְשָׁרָה לְסַפֵּר מִרְט לְעִבְרָה שֶׁהָלָכָה מִצָּפוֹן לְדָרוֹם וּנְכִינְשָׁנָה לֵיד הַמִּצְבָּה בְּדִיאָק בְּמָקוֹם אוֹתוֹ חֲצָה בְּרִיצָה אֶלֶיֶה הַנְּבִיא לִפְנֵי 3000 שָׁנָה, מִמַּעֲרֵב לְמִזְרָח, לְאַחֵר שֶׁטִּבַּח אֶת 400 נְבִיאֵי הַכְּעֵל יוֹדֵם נִגְר וְשִׁטָּף אֶת הַקִּישוֹן בְּאֲדָם רַץ אֶלֶיֶה לְקוֹבֵץ יוֹרְעָאָל.

בועז לניר, (שער העמקים)

פועל בתוך משמעת של צילום תיעודי/מבנים תוך דיאלוג ואינטראקציה עם המצולמים. בועז מעוניין לחשוף את המתח שבין התדמית שיוצרת הדמות המצולמת ומודעותה לצילום, לבין תכונות אופייה הנחשפות בין השיטין. לאורך השנים בועז חוקר את הזהות הישראלית דרך קהילות חברתיות מוגדרות ותת-קבוצות שלה.

בתערוכה מוצגת סדרת תצלומים המתעדת אנשים שחיו בקיבוץ 'שער העמקים'. לדבריו: "יתכן וצילומים אלה יהיו נקודת ציון - תיעוד דוקומנטרי היסטורי של אנשים בתנועה הקיבוצית, ואולי גם במדינת ישראל. האם האנשים יראו כך בעתיד? בלבוש, בהופעה החיצונית, בהתנהגות... זה סימן שאלה גדול עבורי, שאותו אני

אלה צימבליסטה ננצל, (בית לחם הגלילית)

בעבודת הוידאו "רעים-עזה" מוצג תהליך היצירה. הגוף כולו שותף להנחת הצבע, המנח האופקי של הבד על הרצפה מצריך פעולת גוף אקטיבית, תנועה סיבובית - ציור פעולה. בעריכה מזורזת הצופה נחשף בזמן קצר לתהליך היצירה, המציג ציור נוף פסטורלי, גבעות, אדמה,

ואדי ותל, נוף רעים-עזה, ממבט מלמעלה. הנוף הציורי דומה לנופים אחרים ואינו מסגיר את הפחד והבלבול הקיימים במקומות הללו, מלבד תימרות עשן בודדות, המופיעות ברקע, כעדות לשינוי מקרא המראה התמים והיפה של האזור.

ג'וס רבן, (קיבוץ רמת דוד)

מציגה תצלומים מתוך סדרה המכונה: "Point of Focus". הסדרה צולמה באזור נחל צבי באמצעות משחקי מיקוד טשטוש ותנועה במרחב. הנושא הנבחר להתמקדות הוא הפריחה הצבעונית של העמק. ג'וס משתפת אודות מקורות השראתה ליצירת סדרה זו:

"I was inspired by the composition and color uses of Andy Warhol and Frank Stella's flowers, Japanese pen works, effects of digital photography and mostly the beauty of nature."
(Jos).

אבי יעקבי (ג'ק), (תמרת)

חי בעמק כשלושים שנה. מרבית שנותיו בעמק כטייס קרב בבסיס רמת דוד. אבי מצייר נוף ודמויות בדיוק ריאליסטי כשהוא מבקש ללכוד אוירה מסוימת של רגע בר חלוף. ציוריו משקפים את אהבתו לאדמה, לעבודה החקלאית, לנופים, לתאורה ולצבעי העמק הייחודיים. לאדם המשתלב בנוף.

בין ציוריו מוצגים מקורביו, המונצחים בשמן על בד: דיוקן בנו - יותם ברפת של קיבוץ לכיא. וציור נוסף, המתאר שדה חרוש תחת תל שמרון, בו ניתן לראות את חורבת הנוטרים שנבנתה על ידי ראשוני המתיישבים של נהלל, ואת אשת האמן - סלעית, הצועדת בשדה חיטה קצור.

יזהר דורון, (קיבוץ גזית)

מציג את "הגדר שבפנים" עבודה בטכניקה מעורבת, מתוך סדרה העוסקת בגדרות כאנלוגיה לחיים עצמם. בין שקיפות, השתקפות ואטימות, מיקומו של האמן ומיקומה של האמנות בין גדר ומסגרת.

"מקור ההשראה שלי הם החיים בתוך ובצל ההגדרות הפנימיות והחיצוניות - נולדתי בקיבוץ שמיר, לחינוך המשותף שהגדיר וגידר אותנו. גדלתי לרגלי הרמה הסורית, מלחמות, פיגוע חבלני והרכה שעושות שמירה על הגדר" - (יזהר)

דלית פרוטר (הסוללים)

עוסקת בציור בשמן על בד, בגישה של ריאליזם מוקפד, אך כזה שמותיר לה ביטוי לבחירות אישיות בתוך המציאות הציורית, באמצעות מניפולציות שונות, תוך משא ומתן עם תחושותיה לנושא אותו היא מעלה על הבד. בתערוכה, היא מציגה את בתה וחברותיה.

דני קדם, (תמרת)

הכיפה הסרוגה הופכת לאובייקט מונומנטאלי, המבטא עימות עם נושא זהות יהודית וישראלית ביצירתו. כאשר סביב לכיפה, סרוג ברצף משתנה של משמעויות,

קבוצת בנות בתקופת טרום ההתבגרות. "הכימיה היפה שנוצרה בניהן והאופי הנעים של שלושתן היה קסום בעיניי. ילדות טובות, אינטליגנטיות ויפהפיות, ללא משחקי כוח, נכבשתי בקסמן". (דלית).

המשפט: "יהודי לא/כן מגרש יהודי", ללא הבחנה של התחלה וסוף משפט.

הילרי זטלר, (ציפורי)

מציגה תצלומים מסדרת "SHEEP'S LIFE", כבשי חליבה שצולמו במהלך שנה במושב ציפורי, המעניקים לנו הצופים ניחוח ומבט משועשע כלפי העדר, כאשר תמיד נחמד לגלות שיש בודדים שלא הולכים עם העדר.

הלל לוטקין, (הסוללים)

מפתיע בתצלומי לומוגרפיה - צילום ללא גבולות וחוקים. כאשר על אף התכנון הראשוני לצילום המושא הצילומי, בעקבות מספר חשיפות של אותו פריים, התוצאה הצילומית המתקבלת מפתיעה. לדבריו של הלל: "האימפרוביזציה היא חלק אינטגראלי אצלי כאמן, המתבטא ביצירות הקולאז' ובצילומי הלומוגרף (lomography)".

חנוך גלכובע, (אלוני אבא)

מציג תצלום של אובייקט צמחי מרחף, סוג של אצטרובל קטן ממדים, הנקטף משיח בר וצולם בשמורת אלוני אבא. כאשר בעקבות העיבוד, התצלום מקבל איכות ציורית. "כאופטומטריסט המתמחה בתורת האור, יצרתי אשליה של "אובייקט צף".

הלל עידן, (קיבוץ גבת)

מציג את "סיסרא" - פסל ברזל מופשט. סיסרא - שר צבאו של יבין, מלך חצור, פיקד על צבא עמו הכנעני, במלחמה שהתנהלה נגד אחדים משבטי ישראל, בהנהגת ברק בן אבינועם ודבורה הנביאה. זירת הקרבות התנהלה בעמק יזרעאל. צבא סיסרא הובס, וסיסרא נמלט ומצא מקלט באוהלה של יעל, אשת חבר הקיני. ואף שביקש מים, יעל השקתה אותו בחלב. ולכשנירדם, או אז

"אנו חיים בעולם של אשליות, אשר לעיתים נתפסות כמציאות". (חנוך)

חיה גרץ-רן, (טבעון)

שום פרט מבין הפרטים המופיעים בציוריה של חיה, אינו מקרי. לא מדובר בציורים אינטואיטיביים, אלא בציורים מחושבים המספרים את סיפור הארץ והאנשים שפעלו בה בראשיתה, תוך הצגתם מתוך קונטקסט עכשווי, ביקורתי ומפוכח, המציע מבט חודר למציאות מורכבת. בתערוכה מוצג הציור "שדות", בו היא מתכתבת עם צילום ארכיוני מראשית ההתיישבות בעמק (צלם: אשר בן ארי, הזורע). הציור מהווה אמצעי להשמעת קולה האישי-האמנותי של חיה, בהתייחסות

יונית צדוק, (הושעיה)

מציגה את התצלום המכונה: "לוכדת השמש". "שיא החורף, הכרחתי את עצמי לצאת, ונסעתי, בגשם ובקור... מצאתי את עצמי משוטטת עם המצלמה ביער שמשית, משחקת עם טיפות הגשם והשמש.

לשינויים בערכים ובתפישות בחברה הישראלית המשנה פניה. בציור נראה פסלו של השומר אלכסנדר זייד נוכח/נפקד באופק. כשברקע מהדהד סיפור "העקדה". אותם אבות הנושאים את הבנים בגאווה ואהבה (כטקס כיורים) הם גם אלה שישלחו אותם למלחמה הבאה. מעגל דמים שאינו נגמר. חיה, ציירת ומרצה מוערכת, זכתה במלגות ופרסים והציגה עד כה בעשרות תערוכות ברחבי הארץ ובחול".

השמש יצאה ונצנצה לרגע ואז התחבאה לה בין העננים. הטיפות ירדו והתגלגלו לה. על המצלמה הגנתי בגופי, ובעזרת המעיל... כיליתי יותר משעתיים ביער הרטוב, הטבע סיפק לי השראה ביום סגרירי"- (יונית).

יונתן טל, (קיבוץ רמת דוד)

נולד וחי בקיבוץ. בתערוכה מוצגים ציורים בשמן על בד, שציורו בסגנון פיגוראטיבי-ריאליסטי. נושאי ציוריו נשאלים מאמצעים חזותיים וגירויים ויזואליים, אותם הוא משלב עם חיי הקיבוץ הישן אותו הוא זוכר מילדותו. בחלקם ניתן למצוא מרכיב של סאטירה והומור. באמצעות דמיון, ובעזרת צילומי עיתונות ישנים, הוא מנסה להחיות סצנות חקלאיות מהעבר,

יונתן סינגר, (כפר תקוה)

מצייר בעיקר בצבעי אקריליק ומתמקד בפרטים הקטנים. רשום רישום ראשוני בעפרון. ציוריו הוצגו במספר תערוכות ברחבי הארץ.

ד"ר יוסף שנטל, (גבעת אלה)

עם פרישתו של ד"ר שנטל לגמלאות, לאחר שהיה מנהל מחלקה אורולוגית בכ"ח העמק, נדמה כי עבודת הניתוח שלו הסבה עצמה לניתוח של ציור נופי סביבתו, באמצעות שמן על בד.

יעקב דורצ'ין, (כפר החורש)

בתהליך יצירתו, דורצ'ין עוסק בהכלאה ועיבוד של חומרים עזובים, אסמבלאז' של מתכות המתאגד לכדי יצירה פיסולית המכילה ממד לירי בעלת אופי פיוטי ורוחני. יצירתו מאחדת ניגודים: עדינות ועוצמה, ארעיות וייצבות, מציאותית תעשייתית ותרבות קדומה. בתערוכה הנוכחית מוצגת יצירתו - "מלאך קרוע" (2008).

כך הוא מציג לנו ציורים שציורו מתוך התבוננות, בגישה ריאליסטית, מבט אל עבר "יער שריד", ומבט נוסף אל עבר כ"ח העמק, מקום שהיה בעבר מקום עבודתו.

דורצ'ין, פסל וצייר, פרופסור לאמנות באוניברסיטת חיפה. זכה על עבודתו בפרסים שונים, ביניהם: פרס אוסקר הנדלר מטעם קיבוץ לוחמי הגטאות (1985), פרס אופטוביצר מטעם מוזיאון חיפה לאמנות (1998), פרס מטעם קרן האמנות, המדע והתרבות של משרד ראש הממשלה (2005), פרס אויגן קולב לרישום ולתחריט (2006) ופרס ישראל בתחום האמנות הפלסטית (2011).

יעל הרפז, (גבעת אלה)

בציוריה המופשטים ניתן למצוא רמזים פיגורטיביים בעלי זיקה לטבע ולבעלי חיים. עבודה הציור מגלם התחדשות וגילוי של כוחות יצירתיים שהתהוו בתוכה. לדבריה: "היצירה והאובייקט לקוחים ממרחב החיים בעקבות אירוע עם 'טריפ' שדהר לתוכי. תאונה כאוטית ועשירה ברגשות שהולידה את הרצון להתכונן, להתמקד בגוף, בתנועה, לחוש את האינטנסיביות והיצריות. הציור הפך לחוויה של היצמדות

יסמין גרשוני גאיר, (נהלל)

לרוב בציוריה, יש התייחסות משמעותית להעברת מסר. כך גם בצמד הציורים הנוכחי, המכונה: "אבוד בעמק". לדבריה: "הפסל המופיע בציור, הוא איש דת - כומר. כאשר ציירתי אותו הרגשתי שהפסל קיבל חיים, דמיינתי אדם המגיע בפעם הראשונה משבט אפריקאי לעמק יזרעאל. ציירתי אותו בנוף שדות.

אישה וכלב לתוך עולם דימויים, האובייקט הוביל להפשטה ושוב לאחיה. כמו קריסה ואיסוף של איברים, שהחיבור ביניהם אחר מהמוזכר, מורכב מחדש באופן בלתי צפוי. השילוב בין אובייקט לחופש בין תכנית לשחרור נוכח בעבודה. מתאונה כביכול אלימה התבררו יחסים בין מהויות".

מצד אחד נוף חקלאי פתוח - מצד שני העמק מתמלא במרכזי קניות גדולים, מותגים הדומים זה לזה. לכן בציור השני הדמות מוצגת בתוך סחרחרת".

יצחק מור, (תמרז)

עוסק בגילוי בעץ, כאשר החומר על צורתו הטבעית הוא שמוביל אותו ליצירה. בתערוכה מוצגות דמויות פיסוליות שונות (חלקן גולפו מעץ אבוקדו) בזמן פנאי: הקורא בספר, לצד נגני כלי הנשיפה, ביניהם: נגן הקונטרה בס והחליץ העשוי עץ המיתמר לגובה דמות אדם גבוהה.

ישראל מרק, (כפר תקוה)

אמן חירש-אילם, המוצא את ביטוי בציור. בתערוכה הוא מציג סצנה צבעונית, רבת משתתפים.

מוניקה הדרי, (קיבוץ גבת)

עוסקת בדימוי המסכה. הדימוי והחומר, משמשים עבודה אמצעי לביטוי נושאים ומצבים. כאשר הטכניקה ודרך העיבוד משתנה ומתחדשת. בעבודה הנוכחית, מוצגת טרילוגיית מסכות (שנוצרו ביציקה) הסמוכות זו לזו, ומחוברות

על לוח עץ שחור. מוניקה מבקשת לבחון את מידת השפעת הגורם החיצוני - המסגרת, על הפנים עצמן. כיצד סביבת המקום משפיעה על הפרט.

מיכל ויטליס, (בית שערים)

בציוריה, מיכל בוחנת לעומקם של דברים את מצבה ויחסיה עם העולם ובעיקר מנהלת דיאלוג ארוך טווח עם הדמויות אותן היא מציירת. זו הפעם הראשונה שהיא מוציאה דמות אל הטבע, אל חלל החוץ, וכך בציור, ממקם איש ישוב על ספסל בגינה.

לדבריה: "הציור הוא הכלי שבאמצעותו אני חופרת ומנסה להעלות את הלא מודע אל הכד".

מיכאל רנסקי, (כפר תקוה)

מושפע בעיקר מנוף סביבתו, מרבה לצייר ציורי נוף ובעלי חיים. נוהג לעבוד בשכבות ובשילוב חומרים. מיכאל פועל במספר מישורי יצירה, מרבה לכתוב שירה, ובעל כלוג אינטרנטי משלו.

מרינה לוי פרומן, (נהלל)

מציגה את התצלום: "בוקר נהלל". מקור השראתה, הינו הטבע ומקום מגוריה במושב נהלל. מידי בוקר מרינה יוצאת לצלם, בכל מזג אוויר, גם כימי אוכך וסופה, בהם נדמה כי השדות מחופשים.

"שאני מצלמת את הטבע /חקלאות אני מחפשת סיפור... אודות טרקטור שיצא לחרוש, וחקלאי הכודק את העגבניות והחסה באהבה" - (מרינה).

מרב סודאי, (קיבוץ גבת)

עבודותיה, והדימויים הנראים בהן, שאובים מהתכונות בסביבתה החברתית והלאומית, ולרוב הם מבוססים על תכנים הקשורים לנושאים אקטואליים כגון: מאבק, מלחמה, טרור, ושכול. בעבודותיה נעשה שימוש בטכניקות מעורבות שונות. באמצעותן ובאמצעות בחירת הדימויים היא מתארת את המציאות הקשה ושגרת הזוועות באופן אסתטי ודקורטיבי.

משה שוחט, (תמר)

משה מפסל דמויות אדם וטבע, באמצעות חומרי המקום. מסביבת מגוריו: אבן, עץ וברזל

הניגוד החריף שנוצר בין התוכן הקשה לבין אופן תיאורו, מעלה שאלות ותהיות לגבי המציאות המתוארת, ומעניק לה פרשנות חדשה. פרשנות המבוססת על פרטים ביוגרפים ומצבים נפשיים בחייה של האמנית. בתערוכה מוצגות עבודות מתוך סדרה שנוצרה מהתכונות בעץ "ערכה בוכייה" הנמצא בגינת שכניה בקיבוץ גבת. עבודותיה נכללות באוספים מוזיאליים ופרטיים.

נירה יעקובי, (תמר)

מציגה סדרת "פסלים חקלאיים": מורג, קלשון, דיסק וטבון. עץ ואבן שנחצבו, נוסרו, ועובדו ליצירה. לדבריה: "ההשראה ליצירת הפסלים הינה מסבי וסבתי - חנה ויעקוב ירדנאי, שנמנו על אנשי העלייה השנייה ומייסדי מושב נהלל, שהיו אנשי עבודה ואידיאליסטים. אחד מהערכים המקודשים להם הייתה האדמה וכל הקשור בה, עבודה בידים, בכלים חקלאיים, הכנתה לזריעה, שתילה, הטיפול המסור בצמחים, איסוף היבול ואפיית הלחם בטבון שלהם, מפרי עמלם".

במחרשתי
מילים ולחן: אליקום צונזר
במחרשתי
כל אושרי ירשתי
אראה חיים טובים
ולא אחסר מה בה;
וכקומי משנתי
לא תבוא דאגתי
לבקש את מחיתי
על צרכי יום בא.
לחורף מוכן כבר,
האסם מלא בר,
קצרו ידי ולא זר,
פה על אדמתי:
בעושר
מי יחיה ביושר
חיי שלות השקט
כמוני - האיכר?
בתת יה גשמי ברכה,
מלאתי הצלחה,
אלומותי אוליכה
להחיות עולם בבר:
כסוחר, כחרש,
כמלח, כפרש,
יחד עשיר ורש -
וכספי נקי וישר.
ועל ככה
יה זכרם לברכה
כל השכים לציון
והריסותיה בונים!
גם ברכה, אלוהינו,
את-חומכי פועלינו
ועוזרי מושבותינו
"זרובכלים האחרונים!"
וכאשר המושבות
תעלינה לרכבות,
יכיר הלכבות
את אלה הגאונים!

נמרוד שנטל, (גבעת אלה)

מציג רישום בפורמט מאורך
בטכניקה של פחם על נייר.
פרגמנט של גזע עץ האורן,
מבט בתקריב לקליפתו העבה
והמחוספסת המגלמת בתוכה
שנים וסיפורים.

”רציתי להכיל את גזע העץ
המיתמר בפורמט פחות שגרתי,
המתאים יותר לפורטרט מאשר
ציור נוף” - (נמרוד).

עופר שפירי, (קיבוץ יפעת)

עוסק בצילום טיפולוגי, שדה
המחקר הצילומי שלו נסמך על
מראות ודימויים מהטבע. כאשר
יחד עם זאת כל צילום עומד בזכות
עצמו ונוכח. בתערוכה מוצג תצלום
שצולם ב1996 בשדות העמק.

נעמי מקלאוד, (תמרת)

הטבע על פרטיו הקטנים,
מהווה מקור השראה עבור נעמי.
בתערוכה היא מציגה תצלומי
עשבים וטיפות שצולמו על ידה
בוואדי בתמרת.

”דע לך שכל עשב ועשב, יש לו
שירה מיוחדת משלו...” -
(נעמי שמר).

עמרי אילת, (כפר יהושע)

מזה שלוש עשרה שנים
שעמרי עוסק בצילום עצים.
העץ כמושא לחקירה צילומית
מתמשכת. מתוך זיקתו העמוקה
לנושא מתפתחים יחסים,
נקיים וטעוני רגש שבין הצלם
לאובייקט המצולם.
זאת בניגוד לעיסוקו היומיומי
כצלם אירועים, פרסום ואופנה.

"כי האדם עץ השדה"

נתן זך
כי האדם עץ השדה
כמו האדם גם העץ
צומח
כמו העץ האדם נגדע
ואני לא יודע
איפה הייתי ואיפה אהיה
כמו עץ השדה

כי האדם עץ השדה
כמו העץ הוא שואף
למעלה
כמו האדם הוא נשאר
קאש
ואני לא יודע
איפה הייתי ואיפה אהיה
כמו עץ השדה

כי האדם עץ השדה
כמו העץ הוא צמא
למים
כמו האדם הוא נשאר
צמא
ואני לא יודע
איפה הייתי ואיפה אהיה
כמו עץ השדה

אהבתי וגם שנאתי
טעמתי מזה ומזה
קברתי אותי בקרקע
של עפר
ומר לי מר לי בפה
כמו עץ השדה
כמו עץ השדה

ענבל נצר, (תמרת)

מציגה עבודת קולאז',
הלקוחה מתוך סדרה העוסקת
באינטראקציה בין האדם לעצמו
ולגופו.

פטריסיה (הלר) כרמיאלי,

(קיבוץ גניגר)

מחלקת את הבד למשטחים
שטוחים בצורות גיאומטריות. וכמו
מדביקה את עדר הכבשים, שציור
בגישה ריאליסטית על גבי מרחב
הבד השטוח.

כאשר לעיתים מדובר
במערכת יחסים סבוכה -
"אדם בתוך עצמו הוא גר, בתוך
עצמו הוא גר..."

לדבריה: "הצבע והמכחול הם
דרכי היחידה להביע את עולמי
בחופש מוחלט, וללא כל גבול
וצורך להסביר או לפרש, כאשר
הציור השטוח - כתם הצבע, כמו
האופק האין סופי של העמק".

רון קורש, (מושב מרחביה)

"בבאות" - "היצירה כחידה, אדם וחיה, מי אני ומי אתה? ומי אלה שבמסגרות? האם אלה מראות שמשקפות אני פנימי, או תדמית שלנו שאנו מציגים לעולם?"

רוני פקלר, (כפר תקוה)

מרבה לעבוד בשכבות בשילוב חומרים שונים יחדיו. בתערוכה מוצגת יצירת קולאז' עשירה בצבע וטקסטורה, המבטאת את נופי סביבתו.

האם זו מחאה מול משרד ראש הממשלה ואלו הן תמונות קרובינו הנעדרים? - (רון)

שמעון אדרי ז"ל. (חנתון)

מרסל, מספרת כי אחיה (שמעון) נולד עם המכחול ונפטר איתו. ויתר על הקמת משפחה למען אהבתו הגדולה - הציור. ובאמצעותו ביטא גם את הילד שבו, בדמויות הילדים התמימים, שהיוו תחליף לילדים שלא היו לו.

בתערוכה מוצגים שניים מציוריו: "המלאך הקטן", ו"בדרך לגן השעשועים", ציורים קולוריסטיים, בהם מוצגים ילדים רכי הכעה. שמעון - וירטואוז, שלא הספיק בחייו להגיע להכרה לה הוא ראוי.

רחל נמש ישראליץ, (תמרת)

ילידת טבעון, למדה ציור ב"מדרשה ברמת השרון". חזרה לצייר לאחר 30 שנות עיסוק בטקסטיל וצורפות, בציוריה היא מחפשת את אחר הכתם והאור.

שרי צור, (כפר תקוה)

מתחילה את מלאכת הציור ברישום בעפרון, ולאחר מכן משלבת אקריליק וגיר שמן. בציוריה היא מרבה לצייר דמויות וכן את נופי סביבתה, ונופים אחרים שחוותה בארץ ובעולם.

תמימה שנפ, (גבעת אלה)

פנסיונרית, מרפאה בעיסוק במקצועה, מציירת בביתה ובסטודיו אצל הציירת מרלן פרה. מציגה "חמש בנות במשקפי שמש" ציור בשמן על בד. לדבריה: "אלו בנות העמק שירדו לנפוש בים".

תרצה אשכנזי ארבבל,

(תמרת)

מציגה ציור בשמן על בד, המתלווה לו קריאה פמיניסטית - "נשות כל העולם - התאחדו!" - נשים קמות בהתרסה נגד האדנות הגברית. לדבריה: "על האמן להיות נאמן לעצמו, להיות קשוב לאמנות בת זמנו, אבל לשמור על חופש היצירה - בדרכו שלו".

תערוכת אמני עמק יזרעאל ה-III

שבועות 2015 • מרכז קהילתי, תמרת • 17-24.5.2015

אוצרת התערוכה: נורית טל-טנא | הפקה: דוד הירש | david@go2print.co.il